BU SAYIDA:

MUCİZE

TARAYAN GULYABANİ

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

Sayı: 65

75 Krş.

ÇİZGİDİYARI

HIZIR
MUMYALAR ülkesinde

Yazan: H.F. VEREL Çizen: YILMAZ KARACA

İRİ MUHAFIZLAR ELLERİNDEKİ SİLÂHLARI OYA İLE HIZIR'A ÇEVİRDİLER. BUNLAR EŞKİ ZAMAN SİLAHLARINA HİÇ BENZEMİYORDU.. DEMEK İŞİN İÇİNDE BAŞKA İŞLER VARDI... BUADAMLAR BELKİ DE BİR SOYGUNCU ÇETESİNE MENSUPTULAR

DEMEK BİZİM MEŞHUR YILAN-LARIMIZI SİZİ TAKLİYAMADI ÖYLE Mİ?

YERDEKİ KOBRAYA BAK!.. TUTANKAMON ONUN ÖLDÜĞÜNÜ ÖĞRENİRSE SİZİ ÇIĞ YER, ÇIĞ

BU SIRADA; BİRİNCİ MUHAFIZ, GÖZLERİNİ KAPAYAN KARAKAÇANA ŞÖYLE BİR BAKIP:

SENİNKİ AYAKTA NALLARI DİKMİŞ!

TAMAM, BİZİMKİYİNE BİR OYUNTA-SARLIYOR.. YA-BA KARAKAÇAN İLE BİR MEMLEKE-TİN NASIL MEŞHUR E-DECEĞİM.

HAYDİ BİZ DE BUNLARIN İŞİNİ BİTİRELİM!...

BEYENDİN Mİ YAPTIKLARINI HAİN?!! BİZ SENİN HAYATINI KURTARDIK, SEN İSE BİZİ ÖLÜME SÜRÜKLEDİN!

BEN HAYATIMDA BU KADAR KÖTÜ RUHLU ÇOCUK GÖRMEDİM.. AMA ELBETTE SEN DE CEZANI ÇEKECEKSİN!

FAZLA KONUŞMA DA ÇABUCAK ÖLME. NE BAK BEN DE ARKANDAN GELİYORUM!

MUHAFIZLAR, ELLERİNDEKİ SİLÂHLARI ÜÇÜNÜN ÜZERİNE ÇEVİRDİLER.

HEMEN ŞU DUVARA DİZİLİN BAKALIM.. SİZİNLE UĞRAŞACAK DEĞİLİZ.. PARMAKLARIMIZ TETİĞİ ÇEKMEK İÇİN KAŞINIYOR!

ŞÜKÜR ALLAHA Kİ NAMUSLU VE İYİLİKSE. YER BİR ÇOCUK OLARAK ONA KAVUŞACAĞIM

FAZLA GEVEZELİK ETME SERSEM TAVUK!

ÇOCUKLAR DUVARA DİZİLİP ARKALARINI DÖNDÜLER. MUHAFIZLAR DA SİLÂHLARINI DOĞRULTARAK ONLARIN HAYATLARINA SON VERECEK ANI HAZIRLADILAR...

İŞTE TAM BU ESNADA!..

DEVAMI VAR...

DÜRBİN

☆ K. TUĞCU'NUN GÜZEL BİR HİKÂYESİ ☆

ARSADAKİ incir ağacının altına toplanan birkaç çocuk hemen her akşam, karşılarındaki üç katlı evin penceresine bakarak aralarında konuşuyorlardı.

Pek iyi seçilemiyorlardı ama, orada, üst katın penceresinde on, ondört yaşları arasında bir erkek çocuk vardı. Eline aldığı bir dürbünle uzakları seyreder, ara sıra da arsada toplanan çocuklara bakardı. Dürbün kendilerine çevrildiği zaman çocuklar utanır, ellerindeki ekmekleri saklar ve alçak sesle:

— Bakıyor, bakıyor, susun, derlerdi.

Sonra aralarında konuşurlardı:

— Bu çocuk okula da gelmiyor.

— Zengin çocuğu. Baksana ara sıra bir kadın ona tabakla yiyecek getiriyor.

— Belki öğretmen tutmuşlardır da evde okuyor.

— Ama hiç sokakta görmüyoruz.

— Gittiği zaman otomobille gider. Bizim gibi taban tepmez.

.....

Bir bayram günüydü. Dört arkadaş yine arsada incir ağacının altına toplanmış konuşuyorlardı. Hepsinin kıyafetinde az çok bir değişiklik vardı. İhsan'a yeni elbiseler yapılmış, ayakkabı alınmıştı. Üstüm kirlenir diye her zamanki gibi yere oturmuyordu.

Yalnız Hasan'da hiçbir değişiklik yoktu. Bir taşın üstüne oturmuş, onların konuşmalarına katılmadan düşünüyordu.

Arkadaşları bayram yerine gitmek için onu zorladılar. Fakat gitmedi. Yalnız kaldı.

Penceredeki çocuk dürbünle ona bir iki defa baktı. Hasan çekilip evine gidecekti. Gözleri dolmuş, yüreği ezilmişti.

Çok geçmeden dürbünle bakan çocuğun yanında sık sık gördüğü kadın yanına geldi. Gözleri ağlamaktan kızarmış, yüzü solmuştu. Kadının sesi titriyordu:

— Hasan, çocuğum, senden bir ricam var, beni kırmazsın değil mi? Benimle beraber gel. Haydi yavrum.

Hasan'ın kafası işlemedi. Hep kadının neden ağladığını düşünüyor, onun peşinden gidiyordu.

Kadın onu kapının önünde bekliyen otomobile soktu. İçeriye girdi, giyinip geldi. Hasan'ı mağazalara götürdü. Elbise aldı, gömlek aldı, ayakkabı aldı, cebine de kâğıt paralar koydu.

Hasan gık bile demedi. Rüya görüyordu sanki. Döndüler. Kapının önünde otomobilden indiler. Ozaman Hasan akıl etti. Kadının elini tuttu ve o küçük, bembeyaz eli kirletmeden korkarak öptü:

— Teşekkür ederim teyzeciğim, dedi.

Kadın hıçkırdı:

— Bana teşekkür etme Hasan, dedi. Ben seni sevindirmeyi akıl edemiyecek kadar perişan bir kadınım. Bunları sana arkadaşın Turgut hediye etti.

— Turgut kim teyzeciğim?

— Pencereden size bakan çocuk, benim zavallı oğlum.

— O mu? O dürbünlü çocuk mu? Ama o benim arkadaşım değil ki. O zengin.

— Ah keşke o da senin kadar fakir olsaydı, o arsaya, o incir ağacının altına gidebilse, yalınayak da olsa orada size arkadaşlık edebilseydi.

Hasan hayretler içinde kaldı:

— Ama neye gelmiyor teyzeciğim? Gelse ya!

— Gelemez, gelemez Hasancığım. O yürüyemez. Onda çocuk felci var. Ayakları tutmuyor.

Hasan'ın kalbi kapkara kesildi. Birşeyler yapmak, bu kadının gözyaşlarını dindirmek, yüzünü güldürmek istedi. Ama elinden ne gelirdi ki. Düşündü, düşündü ve buldu.

Arsaya koştu. İncir ağacının altında durdu. Çocuğun kendisini görmesini, dürbünle bakmasını bekledi. Nihayet çocuk dürbününü ona doğru çevirdi, Bakıyordu. Ozaman Hasan yeni elbiseleri, yeni ayakkabılarıyle tam bir asker vaziyeti aldı. Elini bir asker gibi şakağına götürerek selâm durdu.

Uzaktan, çok uzaktan cılız bir kahkaha kulağına kadar geldi. Çocuk, o yatalak çocuk gülmüştü. Pencerenin gerisinde duran annesi bir elini Hasan'a doğru sallıyor, öteki eliyle gözlerini siliyordu.

Dağ Başını Duman Almış

Yazan:
OĞUZ ÖZDEŞ

TEFRİKA

— 24 —

— Sizi tebrik ederim Mösyö Peter, dedi. Artık Türkiyedeki vazifeniz sona eriyor... Yerinize tâyin edilecek kimseyi İzmir'e yerleştirmek vazifesi di sizin üzerinizdedir. Bunun için de zekânızdan ve başarma kabiliyetinizden istiafde edeceğiz... Aynı vapurla Beyrut'a gideceksiniz. Orada...

Şef, sustu ve cebinden bir kart çıkararak Kudret'e verdi.

— Şu kartta yazılı Mösyö Düpon'u bulacaksınız. Mösyö Düpon, harpten evvel de İstanbul'a ve bilhassa Osmanlı Sarayına artist yollayan bir acenta idi. Şimdi de bu vazifesine devam ediyor... Tabii, şimdi Osmanlı sarayına artist göndermeğe lüzum kalmadı artık... Onun yerine artistler İzmir'e gidecekler... Bu defa Mösyö Düpon'a, İzmir'de dört artist yollamak vazifesi verilmiştir. Sizin yerinizi alacak kimse, bunların arasındadır... Onları İzmir'e götürüp Yunan makamlarına teslim ettikten sonra vazifeniz sona eriyor...

Şef, bir müddet susdu, sonra Kudret'e koltuğu göstererek:

— Vaktiniz müsaitse, birer kadeh içki içelim, dedi.

Kudret:

— Teşekkür ederim, diye cevap verdi. Biliyorsunuz ki, Nişanlım Nadya ile seyahat ediyorum... Vapurda yalnız bıraktım... Herhalde çok sıkılmıştır.

— O halde gidebilirsiniz dostum... İnşallah Beyrut'tan dönüşünüzde görüşmek imkânını buluruz...

— Allahaısmarladık Mösyö...

Kudret burada duraklamış ve Şef'in ismini öğrenmek istemişti. Şef:

— İsmimi herkese açıklamak adetim değil ama, mademki aynı gaye için çalışıyoruz, size söyliyebilirim, dedi. Adım İvan...

— Tanıştığımıza memnun oldum Mösyö İvan...

— Ben de Mösyö Peter.. Yolunuz açık olsun...

Kudret, ilk önce İvan'ın daha sonra Jak'la, uzun boylu muhafızın ellerinden sıktıktan sonra, dışarı çıktı.

Jak'ın kendisiyle birlikte gelmemesi hoşuna gitmişti. Bu domuz suratlı adamlarla konuşmak pek te tatlı bir şey değildi...

Sokaktan ana yola geçip sola sapınca, faytoncuyla karşılaştı. Faytoncu Arap asıllı bir adamdı.

Kudret faytona binerken:

— Sizi çok beklettim mi? diye sordu.

Faytoncu:

— Sayenizde atlarım da biraz dinlendiler beyim, dedi. Hani arkadaşınız?

— O gelmiyecek...

Faytoncu yerine oturup sordu:

— Ne tarafa?

— Geldiğin yere...

Faytoncu, kamçısını şaklattıktan sonra, atlarına:

— Deh... Haydi aslanlarım... diye söylendi...

Yol boyunca sıralanan evlerin bazılarında Fransız bayrakları sallanıyordu. Bu yabancı bayraklar, Kudret'in bütün neş'esini kaçırmıştı. Güzel vatanı, dört bir yandan düşmanları tarafından sarılmış, işgal etmişti... Bir vakitler, Akdenizi, gölü haline getiren, Viyana kapılarında at koşturan ecdadı, bu acı günleri görse, herhalde kemikleri sızlardı.

Kendi kendine:

— Bir gün gelecek, diye söylendi... Yine buralarda Türk bayrakları dalgalanacak...

Bu düşünce, onu biraz ferahlatmıştı... Cebinden bir si-

— Sizin yerinizi alacak kimse bunların arasındadır.

gara çıkarıp yaktı... Şu İngiliz sigaraları da ne kadar sert oluyordu... Fakat, taşıdığı hüviyet içinde Türk sigarası içemezdi ya...

Fayton, limana geldiği zaman, uzakta vapurun güvertesinde Kezban'ı gördü... Genç kız, Kudret'i görür görmez uzaktan el sallamıştı. Kudret te başıyla Kezban'ı selâmladıktan sonra faytondan indi. Arabacıya parasından başka bol bahşiş te vermeyi ihmal etmedi. Böyle zamanda ve işgal altındaki bir toprakta herksi memnun etmek lâzımdı.

Hızlı adımlarla vapura girdi. Kezban, kendisini merdivenlerin başında karşıladı.

— Nerede kaldın Peter?

Kısa zamanda Kezban da Nadya rolünü tamamen benimsemişti. Kudret gülümsiyerek:

— Özür dilerim sevgili Nadya, dedi... Yol, tahminimden uzun sürdü.

Sonra ikisi de kolkola girerek, kamaralarına doğru yürüdüler...

IV

BEKLENMEDİK KAŞILAŞMA

Vapur Beyrut'a hareket ettikten bir saat kadar sonra, Kudret kamarasından çıktı. Yanındaki kamarada Kezban kalıyordu. Bu yolculuk, Kezban için biraz sıkıntılı olmuştu. Çünkü, vapurda herkesin gözünden uzak durmak için, Kudret kamaralarında oturmanın daha doğru bir hareket olduğunu söylemişti. Kudret, kamarasında, meşgul olacak bir çok şeyler bulabiliyordu. Yapacağı işlerin plânlarını tasarlamak onu ne olsa meşgul ediyordu. Halbuki Kezban, kamarasına kapanıp yalnız başına kaldığı zaman, ne yapacağını şaşırıyor, bazan sıkıntıdan patlar gibi oluyordu.

Çok defa kulağı yanındaki kamarada idi. Kudret, kapıyı açıp dışarı çıksa, o da hemen odasından fırlıyordu.

Bu defa yine öyle oldu. Kudret, kamarasından çıkmış, daha üç-beş adım atmamıştı ki, arkasından Kezban'ın seslendiğini duydu.

— Kudret ağbey!...

Kudret birden durakladı... Burada Kudret değil, Peter'di... Hakiki adıyla çağıran kim olabilirdi?

Başını geri çevirip Kezban'la karşılaşınca, birden kaşları çatıldı.

(Devamı gelecek sayıda)

EZOP'tan Hikâyeler

Çeviren : Özay SÜSOY

YILDIZLAR ÂLİMİ

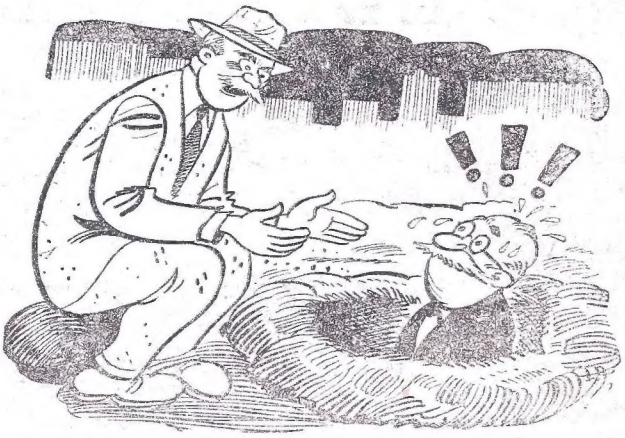

Bir yıldızlar âlimi, yıldızları incelemek için gece sokağa çıkardı. Bir gece bütün dikkatini yıldızlara vermiş dolaşırken bir çukurun içine düştü. Her yanı fena halde incinmişti. Bağırarak yardım istedi. Bağırarak yardım istedi. Feryadına koşan biri olanları öğrenince:

— «Zavallı Dostum,» diye ona acıdı. «Gökyüzünde olanları bu derece merak edeceğine, yer yüzünde olanlarla alâkalan.»

BUGÜNÜN OLAYLARINI KÜÇÜK GÖRMEYİN.

KAZLAR VE TURNA KUŞU

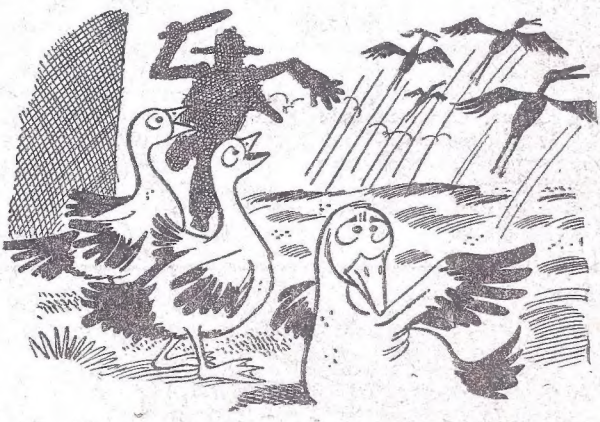

Bir kaz sürüsü ve bir kaç Turna kuşu yeni olgunlaşmağa başlıyan bir buğday tarlasında karınlarını doyururlardı. Ama bir gün tarlanın sahibi çıkageldi. Turna kuşları narin ve ince yapılıydılar. Derhal kaçtılar. Ama şişman olan kazların çoğu yakalandılar.

BİRÇOK SUÇLAR CEZALANDIRILMADAN KALIRLAR.

Öğretmeniniz DİYOR Kİ

MEHMETLER

YAZAN: SADIK ÖVET

Dinlenmek üzere bulunduğum yerde birçok arkadaşlarınız var. Ellerinde kitap göremiyorum. Dikkat ettim yalnız Şebnem sabahları Fizik kitabını açıp okuyor, Savaş yabancı bir dil kitabile uğraşıyor. Herhalde ötekiler içinde bütünlemeye kalanlar var. var. Belki etraftakiler bilmesin diye odaların çekilip gizli gizli çalışıyorlar. Diğerlerini sormayın zamanlarını ziyan ediyorlar. Geçenlerde kendilerine kızdım: «Ne olursa olsun, bu yaptıklarınızı, adlarınızla beraber yazacağım» dedim. Size de anlatayım.

Son günlerde bahçeden yüksek sesler gelmeğe başladı.

— Kâğıdıma baktın.

— Papazı oyna.

— Sen bakıyorsun.

Bunları duydukça iskambil oynanan bir kahvenin önünden geçiyorum zanediyorum. Her masada dört kişi olmak üzere onbeş çocuktan fazla habire iskambil kâğıtlarını masaların üzerine atıyor, birbirlerine bağırıyorlar. Masalarda kimler yok ki. Dörder kişiden işte listesini veriyorum. Zerrin, Sedef, Süheyla, Dina. Öteki masada Semih, İsmail, Cihat, Nihat. İlerdeki masada Turgay, Mehmet, bir Mehmet daha... Bu Mehmetlerin özellikleri var. Tanıtmak isterim. Mehmedin birisi şişman, fakat hareketli. Arkadaşlarile top oynadığı zaman koşuyor. Daha doğrusu koşturuyorlar: «Haydi Memet, koş Memet, yakala Memet, yaşa Memet.» diye kilolarını erittirmeğe çalışıyorlar. Fakat Mehmet sofraya oturdu mu, gelsin yemekler, ye Memet ye. Eğer Mehmet yeteri kadar yemek yese fazla şişmanlamayacak. Vücutları yağ aypan çocuklar dikkat etmeli. Yürüyüşe çıkmalı, yüzmeli, spor yapmalı, fazla ekmek, pilâv, makarna yememeli. Eğer Mehmet böyle giderse ile rde arkadaşları koşacak, oynayacak, o kenarda oturup seyredecek.

Gelelim öteki Mehmede: Bu Mehmet gürbüz bir çocuk, fakat birazhaşarı. Başkalarının yaptığı suçları bundan biliyorlar. Çünkü yaramaz diye adı çıkmış. Geçen gece önümüzdeki sokakta bağrışmalar, koşuşmalar oldu. Merakla fırladık. İki kişi kavga ediyorlar. Birisinin elinde taş, ötekinin elinde sopa. Araya girenler çirkin bir kavga. Kavga etmek var. Etrafta kalabalık. Çok kadar kavgacıları seyretmek de ayıp oluyor. Uzaklaşırken bir ses duyduk: Şırrrak, şırrak. Aman ne oluyor demeğe kalmadı, bir de baktım babası Mehmedin ense köküne yapıştırıyor. Hırslı hırslı:

— Sen neden kavganın içine sokuluyorsun, diyor.

Haklı, haklı ama Mehmet bir kenara çekilse, söylense idi daha iyi olurdu. Çünkü herkesin içinde azarlamak, vurmak alışkanlık yapar. Bu gibi çocuklar da biraz söz dinlemeli. Mehmedin suçlar yok değil. Meselâ denize giriyor, uzun zaman kalıyor, mayo ile saatlerce dolaşıyor. Yüksek yerlerden aşağılara atlıyor. Eline bir su tabancası almış, ötekine berikine sıkıyor, ıslatıyor. Evvelki akşam şangır, şungur bir ses duyduk. Mehmedin ensesi gene kızaracak. Bereket versin bu işte kabahati olmadığı anlaşıldı. Dedim ya, insanın adı çıkmasın. Şu fıkrayı hatırlar mısınız? Zenginin biri arkadaşı ile yolda giderken, önde yürüyen ensesi kalın, pehlivan yapılı bir adam görür, yanındakine:

— Şu adamın ensesine bir tokat atarsan sana beş lira var, der. Arkadaşı gider adamın ensesine şırak diye şamarı atar. Adam geri döenr, tokadı atan:

— Ah, efendim affedersiniz sizi arkadaşıma benzettim, şaka yapacaktım, der.

Adam başını sallar, yürür. Beş lirayı veren zengin bu defa:

— O adama bir tokat dah atarsan sana on lira var, der.

On lira bu. Bizimki yürür bir şamar daha. Tokadı yiyen hırsla, döner, aldığı cevap şu olur:

— Aman beyim, bir arkadaşım vardı, arkadan tıpkı size benziyor. Ona lâtife olsun diye yapmıştım. Adam söylenir, gider. Zengin bu defa:

— Bir tokat daha at, elli lira vereceğim der. Elli lira az para değil. Bizimki ne olursa olsun der, bir tokat daha yapıştırınca, tokatlanan:

— Be adam bu sefer beni kime benzettin, durup durup enseme yapıştırıyorsun, diye bağırır. Zenginin arkadaşı korka korka cevap verir:

— A beyim, sende bu ense, yanımdakinde de bu para v rken daha çok şamar yersin, der.

İşte Mehmet, ve Mehmet gibi yaramaz çocuklar huylarından vazgeçmezlerse daha çok şamar yerler.

Kâğıt oyunundan konuşacaktık. Lâkırdı nereye gitti. Kendilerini oyuna fazla kaptıranlar hem zamanlarını boş yere harcamış olurlar, hem de fena alışkanlıklar kazanırlar. Sonu nereye gider, onu söylemeğe dilim varmıyor.

Yavrutürk ANSİKLOPEDİSİ

EN EMİN BİLGİ HAZİNESİDİR

3 üncü Fasikülü Çıktı

NEŞREDEN : TÜRKİYE YAYINEVİ

GÜZEL ŞİİRLER

Sebze ve Meyvelerimiz

Havuç, şalgam, domates;
Bakla, soğan, patates...
Dizilmişler sıraya,
Çift kilosu liraya!...

Üzüm, incir, ayva, nar;
Ne ararsan bizde var!...
Fındık, ceviz, kestâne;
Yiyen görmez hastâne!...

Patlıcan, biber, kabak;
Fasulye, turp, ıspanak...
Salatalık, kereviz,
Hepsini de severiz!...

Vişne, kiraz, şeftâli;
Çilek, döngel, zerdâli...
Mandalina, portakal,
Tadına bak, öyle al!...

Pirinç, bulgur, tarhana;
Yerelması, lâhana...
Nohut, mısır, mercimek;
Hoştur bunları yemek!...

Yenidünya, erik, dut;
Kızılcık, elma, armut,
Dağ gibi kavun, karpuz,
Hevenk hevenk limon, muz!.

Yaş, kuru hepsi burda,
Can kurban böyle yurda!...
Hepsi sizin malınız,
Bol bol satın alınız!...

F. Cemâl Oğuz ÖCAL

BİLGİNİZİ ÖLÇÜNÜZ

Size üç soru soruyoruz. Cevap veriniz. Böylece kendi kendinize bilginizi yoklamış olacaksınız. Cevaplarınızın doğru olup olmadığını anlamak için de 25 sayfaya bakınız. Doğru cevaplar orada yazılıdır.

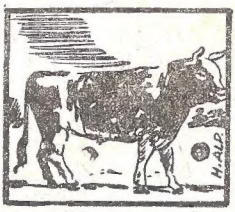

Bu hayvanın ismi nedir?
1 — Manda mı?
2 — Boğa mı?
3 — Su aygırı mı?

Bu adam ne yapıyor?
1 — Dam aktarıyor.
2 — Tekerlek yapıyor
3 — Ayakkabı tamir ediyor.

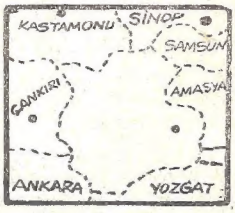

Burada adı yazılmamış olan il hangi ilimizdir?
1 — Çorum mu?
2 —Erzincan mı?
3 — Van mı?

ÇOCUK HAFTASI ÖZEL SAYILARINI Niçin Çıkarıyoruz?

Bütün dünya çocukları ve gençleri, resimli romanlara karşı gittikçe artan bir alâka duymaktadır. Bunun da sebebi basit. Artık 20. Asrın yetişkin dimağları, çok lâfa ve söze değil, müsbet neticeye ulaşacak dinamik, hareketli mevzulara önem vermektedir.

Önem kazanan herşeyin kötü ve zararlı taklitleri de o nisbetle çok olur. Netekim, bugün memleketimizde çıkan bir çok çocuk dergileri, zararlı fikirleri taşıyan resimli romanlarla dolup taşmaktadır.

TÜRKİYE YAYINEVİ, yalnız çocuklarımıza değil onların ablalarına, ağbeylerine, hatta anne ve babalarına bile zevk, heyecan ve bilgi verecek faydalı resimli romanlar sunmak amacıyla ÇOCUK HAFTASI ÖZEL SAYILARI çıkarmağa karar vermiş bulunuyor.

Beher özel sayı 52 sahife, ÇOCUK HAFTASI boyunda olacak ve kapağı beş renk üzerine YILLIK ve YAZLIK'larımızda olduğu gibi yaldızlı olarak basılacaktır. Fiatı da, son derece ucuz olacaktır. Hazırlamakta olduğumuz ilk özel sayımız bir iki haftaya kadar satışa çıkacaktır.

ÇOCUK HAFTASI ÖZEL SAYILARI, YALNIZ RESİMLİ ROMAN OKUMAK ZEVKİNİZİ TATMİN ETMİYECEK, SİZE HEYECAN VE BİLGİ DE VERECEKTİR.

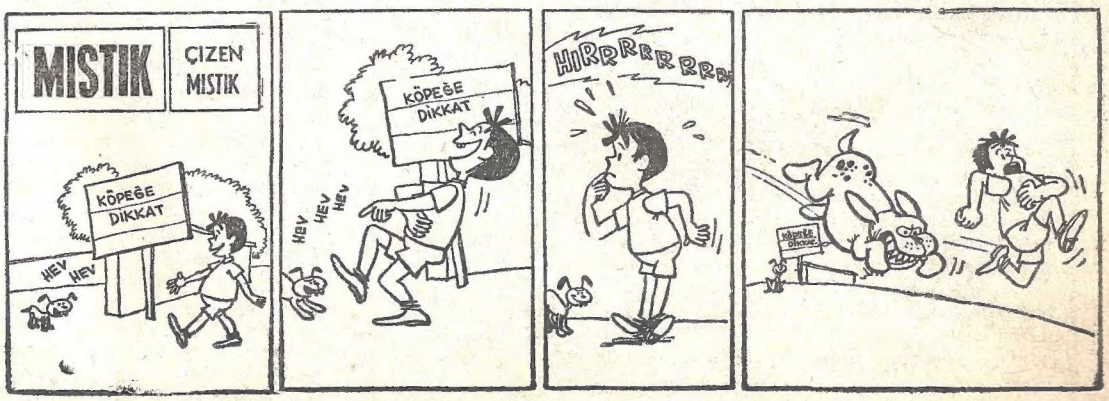

iyilik her an dostunuz olmalıdır

Ölümü Yenen Köpek

İnsan hayatta iyilik etmenin, iyi muamele etmenin, dost edinmenin daima faydasını görür. İşte bunun canlı ve güzel bir örneği..

Pietro» gemisinin ikinci kaptanı Nikola, bir gün evinin hemen önünde durmadan çenileyen, titreyen bir köpek yavrusu bulmuş, onu, haline acıyarak elleri arasına alarak evine getirmişti. Yavru açlıktan bir deri bir kemikti. Handiyse hayat mumunu söndürecek son nefesi de verebilirdi. O kadar da sevimliydi ki zavallı... Hainin biri sokağa atmış olacaktı fukarayı. Halbuki İtalya'da pek çok hayvanları koruma cemiyeti vardı. Mademki bakamıyordu, mademki bu biçareyi ölüme terkedecekti, hiç olmazsa bu cemiyetlerden birine verseydi Onu...

Nikola, mahallesinde iyiliği ve dürüstlüğü ile tanınmış bir adamdı. Onun herkesin derdine koştuğu, herkese yardım ettiği bilinen fakirlere paraca olsun, yiyecek bakımından olsun karınca kaderince gerçeklerdendi. İşsizlere iş bulur, yardım eder, gönüllerini alırdı.

Elleri arasında titreyip duran zavallı köpeği hemen sıcak bir yere yerleştirdi. Yarası olup olmadığına baktı. Mutfaktaki sütü önüne getirip koydu. Sabaha kadar başından ayrılmadı. Köpek arada bir uyuyor, sonra çenileyerek uyanıyordu. Nikola kendisini okşayınca, anadan uzak kalan yavru, bu efkat sayesinde yeniden rahata kavuşuyordu.

Ertesi sabah köpeği yanına alarak giden Nikola, artık gemisinde kendisine her türlü hizmet edebilecek bir dost kazanmış oluyordu. Çünkü köpek cinsti, lâftan anlıyor, her söyleneni yerine getiriyordu. «Pietro» gemisinin ikinci kaptanı ona Foks adını vermişti.

Günler, aylar ve yıllar geçti. Bir kapı önünde ölümden dönen Foks iyice büyüdü. Gemiye tamamen alıştı. Tayfalarla, kaptanla, yolcularla dost oldu. Onu herkes seviyordu. Munis ve iyi bir hayvandı. Denizden de anlamağa başlamıştı. Bir gece aniden yerinden fırladı. Sahibinin yatağına gitti. Onu uyandırmağa çalıştı. Nikola, hayvanın bu alışılmadık hareketi karşısında önce birey anlamadı. Fakat sonra onun da burnuna bir fırtına kokusu gelmeğe başladı. Derhal giyinerek dışarı çıktı. Tayfalar kopmak üzere olan fırtınaya karşı hazırlanıyorlardı. Birinci kaptan nöbetçi olduğu için Nikola'ya henüz uyandırmamıştı. Tam ona haber yollıyacağı sırada, yardımcısını yanında bulunca şaşırdı:

— «Ne o?» dedi. «Yoksa durumu rüyanda mı gördün?»

Nikola köpeği gösterdi:

— «Foks uyandırdı beni... Fırtına çok şiddetli kopacağa benziyor değil mi.»

Kaptan çenelerini gerip ellerini göğsünün üzerinde kenetledi:

— «Hem de nasıl?»

Bu şekilde devam eden konuşma henüz bitmemişti ki, koskoca gemi bir oyuncak gibi havalanıverdi. Sanki uçuyordu. Fırtına dakikada bir dalga değiştiriyor, robalamıştı. «Pietro» hemen her üç tayı şaırıyor oradan oraya bir karpuz kabuğu misâli gidip geliyordu. Yolcular arasında da panik çıkmıştı. Tayfalar güvertede vazife göremiyorlardı.

Kaptan:

— «Durum çok nazik dostum

KISSADAN HİSSE

MUKADDERAT

Köylünün biri, bir yolculuk esnasında, bir bahriyeli ile tanışır. Ve hemen ahpap olurlar. Dereden, tepeden konuşurlar. Sonunda lâf dönüp dolaşıp ölüme dayanır. Köylü: «Senin baban» der, «nerede öldü?»

— Denizde, diye bahriyeli köylüye cevap verir.

— Ya büyük baban?

— O da denizde öldü. Bir gün, engin denizlerde balık avlarken, fırtına çıkmış. Sandal, o koca koca dalgalara mukavemet edemediği için, kısa zamanda parçalanmış. Büyük babam da azgın suların içinde kaybolup gitmiş.»

— Peki ya, büyük babanın babası ve ondan evvelkiler. Hepsi de mi denizde ölmüş?

— Evet. Hepsi de denizde ölmüş.

Bahriyelinin bu cevapları üzerine, saf köylü kendisini tutamayıp ona şöyle der: «Bütün cetlerin denizde can verdiğine göre, sen denize açılmaktan korkmuyor musun hâlâ?»

Bahriyeli köylünün bu sualine hiç cevap vermez. Ve hemen ona ailesinin fertlerinin nerede öldüklerini sormaya başlar. Aldığı cevap hep «Yatağında» dır. Bunun üzerine bahriyeli gülümseyerek «Peki öyleyse dostum» der. «Ailenin bütün fertleri yataklarında öldüğüne göre sen geceleri yatağa nasıl giriyorsun? Hiç korkmuyor musun?»

Herşey kaderin elindedir. Mukadderat hiçbir zaman değişmez. İnsanın alnına ne yazılmışsa o olur.

Nikola!» diye mırıldandı. «Burnuma bir ölüm kokusu geliyor...»

Ve henüz sözünü tamamlamağa imkân bulamadan gemi korkunç bir şekilde sarsıldı, gümbürdedi, havalandı sonra kıç taraf sulara gömülmeğe başladı. Bütün bunlar göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu. Şiddetli dalgalar geminin arka tarafını parçalamış olacaktı. Telsizci derhal elini oynatıp, dünyanın dört tarafına şu üç harfın imdat diye izah ettiği işareti vermeğe koyuldu:

— «S. O. S.!... S. O. S.!... S.

Gemi on dakikaya kadar tamamen batacaktı. Yolcular bağırıp çığırıyor, tayfalar Tanrı'dan konuşmuyor, Nikola evini düşünüyor, Foks ise gözleriyle etrafı araştırıyordu. Yardım işaretine heyardım diliyor, birinci kaptan hiç nüz bir cevap alınamamıştı. Böylece bile bile ölümü beklemek ne kadar asap bozucu şeydi Yarabbi... Nitekim üç tayfa bu beklemeğe dayanamıyarak çıldırmışlar ve kendilerini dev dalgaların arasına atıvermişlerdi.

Birden telsizci'nin gözleri parladı:

— «Tamam!» diye bağırdı.» Geliyor... Righi adında bir petrol gemisi yardımıza geliyor... Kurtulduk!...»

Hayır, kurtuluş zannettiği kadar kolay değildi telsizci'nin. Zira imdat işaretine cevap veren gemi de tehlike geçiriyor ve rota tutturamıyordu. Tayfalardan ve yolculardan beşi daha delirmişti. Ölümü beklemek herşeyden daha müthişti! Bir ara iri yarı tayfalardan biri telsizcinin üzerine atılıp Onu boğazlamış ve:

— «Bize yalan söyledin namussuz!» diyerek zavallıyı öldürmüştü. Birinci kaptan artık gemide asayişi temin edemiyordu. Sular hemen hemen her tarafı sarmıştı.

Belki kurtuluruz diyerek dalgaların arasına atılanların haddi hesabı yoktu.

Kaptan köşkünden inerken bir dalganın çarpması ile muvazenesini kaybeden Nikola yere yuvarlanmış ve bu arada başını yere vurarak bayılmıştı. Fakat sadık arkadaşı Foks onu bırakmıyordu. İşte artık batan gemide yalnız ikisi kalmışlardı.

Foks birden kuyruğunu sallayıp efendisinin soğuk yüzünü yalamağa başlamıştı. Keskin gözleri, dev dalgaların arasında bir ışık görmütü. Yanılmıyordu Foks, yardıma geleceğini bildiren «Righi» petrol gemisi biraz ilerideydi.

Megafon'dan bir ses duyuldu:

— «Gemide sağ kalan kimse var mı?»

«Righi»den bağırıyorlardı ama ona cevap verecek kimse yoktu ki... Ses tekrar duyuldu:

— «Gemide kimse var mı?»

O zaman Foks durmadan bağırmağa ve orada bir canlı insanın bulunduğunu anlatmağa çalıştı. Yardıma gelen gemidekiler, önce duruma pek kavrayamadılar. Bir köpeği kurtarmak için tehlikeyi göze almak, delilik olurdu! Oradan uzaklaşacakları sırada, köpeğin daha canlı ve daha yardım ister bir şekilde yeniden bağırdığını farkettiler. Hayvan sanki onların gitmek istediklerini farketmiş gibiydi. Nihayet «Righi» biraz daha sokuldu «Pietro» gemisine. Sulara gömülmesine rakam kalan geminin bordosunda iki karaltı vardı. Bu karartılardan biri köpeğe, diğeri dı ve gereken kurtarma ameliyesiise bir insana aitti... Kollar sıvanmağa girişildi. Şafak sökerken hava durulmuş «Pietro» sulara gömülmuş, ikinci kaptan Nikola ile dostu Foks sayesinde diğer gemiye nakledilerek mutlak bir ölümden kurtulmutu.

Böylece ödeşmiş oluyorlardı.

LEYLEK

Leylekler, biri erkek, biri dişi olmak üzere daima çift yaşarlar.

Leylekler çokluk mart ayında gelirler. İlkin erkek leylek, dişi de ondan birkaç gün sonra gelir. Ya doğruca eski yuvalarına inip onu tamir ederler. Yahut ta yeni yuva yaparlar. Bu yuvalar evlerin üstünde, ağaçların tepesinde, rüzgârdan korunabilecek taraflarda yapılır. Yuvanın altına sağlam kuru dalları birbirine çatarak temel yapar. Bunu rüzgârdan yuvasını korumak, yıkılmamasını sağlamak için yapar. Bunun üzerine daha ince dallar döşer. Yuvanın ortası çukur kalır. Yuva yapılırken leyleklerden biri çalı çırpı aramağa gidince öbürü daima yuvanın başında durur. Başka leylekler gelip hazır yuvaya konmasınlar diye.

Nisanın ilk haftalarında dişi leylek beş yumurta yumurtlar ve kuluçkaya yatar. Yavruları çıktıktan sonra onları yavaş yavaş uçmağa alıştırıp kendi başlarına koyuverirler.

Leylek en çok çekirge, ufak kurtlar, solucan, kurbağa, yılan gibi muzur hayvanları yer. Yılan bile onunla başa çıkamaz.

Leylek hem soğuktan hoşlanmaz, hem de kışın yiyecek bulamaz olduğundan memleketimizde kalmaz. Sonbaharda güneye, sıcak ülkelere, sulak yerlere göçeder.

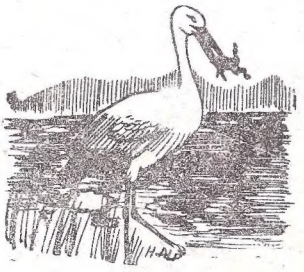

İlkbaharda, çokluk mart ayında gelirler.

Leyleğe dair hoş bir hikâye vardır:

Leyleğin yuva kurduğu ağacın kökünde bir tilki yuvası varmış. Tilki her sabah leyleğin «lak... lak» diye bağırışından bıkmış. Ona bir oyun oynamağı kafasına koymuş. Akşama leyleği yuvasına, çorba içmeğe çağırmış.

Leylek sevinçle akşam, çorba ziyafetine koşmuş. Fakat bir de ne görsün! Kurnaz tilki çorbayı düz bir tabağın içine koymamış mı? Tilki dilile rahat rahat çorbayı yalarken zavallı leylek, düz tabaktan birşey içemediği için o gece aç kalmış.

Lâkin o da pek aptal değil ya. Ertesi akşam için tilkiyi çorba ziyafetine çağırdı. Fakat çorbayı tabağa değil, uzun bir sürahinin içine koydu. Sofraya oturdukları zaman leylek uzun gagasile rahat rahat çorbayı içerken tilki sürahinin dar ağzından kafasını sokamadığı için aç kaldı. Böylece leylek intikamını almış oldu.

Kapaktaki resmin hikâyesi

Olmuş Bir Vak'a

MUCİZE

16 METREDEN DÜŞTÜ; FAKAT BİRŞEY OLMADI

İtalya'nın meşhur bir Trieste şehri vardır. İşte bu şehirdeki apartmanların arka taraflarına, bizim ofis dediğimiz bölümlerin altına, büyük bahçeler yapılır ve her aile buraya çeşitli çiçekler dikerek, bu çeşit binaların verdiği kasveti ortadan kaldırmağa çalışır. Bahsettiğimiz ofislerde yetişen çiçekler, bâzan müsabakalarda teşhir edilerek mükâfat bile kazanırlar. Onların kokuları, iç açıcı renkleri, her gün biraz daha büyüyerek üst katlara doğru kol salıvermeleri, apartman sakinlerinin yegâne eğlenceleriydi.

Günün muhtelif satlerinde arka balkonlara çıkıp muhtelif konulardan bahis açan ev sahipleri, Tanrı'nın özene bezene yarattığı bu cidden nefis çiçeklere baktıkça, konuşmaları biraz daha inceleşir, birbirlerine olan muameleleri biraz daha medenîce olurdu. Evet, çiçekler de, tıpkı musikî gibi ruhu okşayan, ruhu besleyen ve sinirleri yumuşatan şeylerdi...

İki yaşındaki, lüle lüle saçlı, koyu mavi gözlü, tablo kadar güzel yüzlü Maurizia da, anne ve babası ile birlikte ite bu apartmanlardan birinde oturuyordu. Yok yok, pek öyle yaramaz değildi. Annesinin dediğini yapar, öğleden sonra minik vücudunu dinlendirmek için uykuya yatardı. Onun da çiçeklere karşı, tarif edilmez bir zaafı vardı. Eline verdiğiniz herhangi bir çiçeğe gözü gibi bakar, geceleri onlarla birlikte yatar, solduğu zaman ise, küçük mânâlı gözlerinden bir sıralı yaş tombul yanaklarına doğru süzülürdü.

Yine çiçeklerin cümbüş yaptığı mevsim gelmiş ve apartmanın alt tarafı tabiat ululuğunun bir aynası halini almıştı. Küçük Maurizia balkondaki şezlonga uzanmış, yarı uyanık; bir yandan annesinin içerde yavaş yavaş çaldığı piyanodan yükselen tatlı nağmeleri dinliyor, bir yandan da aşağılardan gelen binbir çiçek kokusunu ciğerlerine dolduruyordu.

Henüz ufak olmasa, dünya nimetlerinden ikisini bütün saflığı ile tattığını farkedebilirdi. Ama o, yaşının küçük olmasına rağmen musikî ile çiçeğin, insana birşeyler kazandırdığını, duygularında bir takım değişmeler husule getirdiğini hisseder gibiydi.

Tam gözlerini kapayacağı sırada, acı bir feryatla yerinden doğruldu. Korkulu gözlerle etrafına bakınıp, sesi dinledi. İkinci katta oturan komşuları avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

— «Kimsin sen? Orada ne arıyorsun? Bizim yıllardır emek vererek yetiştirdiğimiz çiçeklerimizi niçin yoluyorsun?»

Maurizia «çiçekler»in lâfını duyunca şezlongu terkedip aşağıya baktı. Kadının hakkı vardı. Adamın biri, o canım çiçekleri bir bir koparıyordu. Sonra hareketleri hızlandı, çiçekler hunhar ellerde ezile ezile cansızlaşmağa başladılar! Bu olacak şey değildi... Demek artık onların ruha dolan güzelliklerinden, tatlı kokularından istifade edemiyeceklerdi.

Bu düşüncelerle hırslanan Maurizia, balkondan biraz fazlaca sarkıp bağırmağa başladı:

— «Pis adam! Babama söylersem görürsün! Bırak onları!... Bizim onlar!... Pis adam!...»

Fakat heyecanı, onun nasıl bir tehlike ile karşı karşıya olduğunu anlamasını önlüyordu. Biraz daha iyilince, kendisini boşlukta hissetti! Büyük bir hızla aşağıya doğru düşüyordu! Faciayı gören komşular ellerini başlarına götürmüşler feryat ediyorlardı! Apartmanın sevgilisi iki yaşındaki Maurizia, böyle, bir ölümle mi aralarından ayrılacaktı Yarabbi!

Çocuğun annesi de feryatlar üzerine balkona fırlamış ve tam 16 metre yükseklikten aşağıya doğru inen yavrusunu ancak hayâl meyal görebilmişti!

Bir anda her taraf korkunç bir sessizliğe bürünüverdi! Maurizia'nın düşüşü tamamlanmıştı! Annesi balkonda baygın yatıyordu. Komşulardan hiçbiri yere bakmağa cesaret edemiyorlardı...

Alt katta oturan kiracılar kendilerini toplayıp ofise fırladılar. Kalpleri küt küt atıyor, biçâre yavrunun cesedini yerden nasıl alacaklarını bilemiyorlardı. Ölü değil, 16 metreden düşmüştü yavrucak!... Alt kattaki evin erkeği Moravia soğukkanlı adımlarla, kırmızı çiçeklerin bulunduğu yere gitti. Bunları araladı. Burada çiçekler hemen hemen beline kadar geliyordu. Biraz daha araladı. Ve sonra hayret ifade eden bir çığlık attı!... İki yaşındaki Maurizia orada, çiçeklerin kollarında oturmuş, etrafına şaşkın şaşkın bakınıyordu! Ölmemişti! Bunu görüpte, Tanrı'nın mucizelerine inanmayanlar kâfirdi!... Evet, çocuğu, çok sevdiği çiçekler ölümden kurtarmışlardı....

PUL Köşesi

MEMLEKET SERİSİNİN 4. GRUBU ÇIKTI

İlk 3 grubu 1958 senesinde satışa çıkarılmış olan Memleket Serisi pullarının 4. grubu da 3 Ağustos 1958'da satışa çıkarılmış bulunuyor.

4. grupta Edirne, Elazığ, Erzincan, Erzurum, Eskişehir, Gaziantep, Giresun, Gümüşhane, Hakkâri, İsparta, İstanbul ve İzmir şehirlerinin resimleri vardır.

İlk üç seride olduğu gibi bu pullar da 20 ve 5 kuruşluk olarak basılmıştır. 20 kuruşluk pulların ebadı 26/36, 5 kuruşluk pullarınki 24/29 mm. dir.

Beşinci grupu teşkil edecek olan pullar İzmit, Karaköse, Kars, Kastamonu, Kayseri, Kırklareli, Kırşehir, Konya, Kütahya ve Malatya şehirlerinin resimlerini havi olup 2/11/1959 tarihinde satışa çıkacaktır.

Yıldırım Kaptan

DEVLİN'İ KİM VURDU?

GÖK YÜZÜNDE, DÜNYADAN 30.000 KİLOMETRE UZAKTA DURAN SUNİ PEYK'TE BİR CİNAYET OLUR. BU İŞİ AYDINLATMAK İÇİN YILDIRIM KAPTAN'I ÇAĞIRIRLAR.

GENERAL, YILDIRIM KAPTAN'LA BAŞBAŞA KONUŞURKEN RAHATSIZ EDİLDİĞİNE SİNİRLENMİŞTİ.

HEMŞİRE EMBER, BİR DAKİKA...
BENİ DIŞARDA BEKLETMEĞE HAKKINIZ YOK BABA. YILDIRIM KAPTAN'A MÜHİM BİR ŞEY SÖYLİYECEĞİM.
KÜÇÜK HANIM. BENİM ODAMA BÖYLE ULU ORTA GİRİLMEZ.
NİÇİN GİRİLMEZMİŞ?
DEVLİN'İN BAŞINA GELENLERİN BENİ NASIL ÜZDÜĞÜNÜ BİLİYORSUNUZ.
YILDIRIM KAPTAN, SİZE KIZIMI TAKDİM EDEYİM.
GENÇ KIZIN GAYET HEYECANLI BİR HALI VARDI.
YILDIRIM KAPTAN, DEVLİNİ GİZLİ DÜŞMANLARIMIZDAN BİRİ, ÖLDÜRMEK AMACI İLE VURDU. ONU KURTARMALIYIZ.

DEVLİN KIZIMIN NIŞANLISIDIR. BU MESELE İLE NİÇİN BU KADAR İLGİLİ OLDUĞUMUZU ANLADINIZ DEĞİL Mİ?
DERHAL BENİMLE GELİN LÜTFEN.
TEĞMEN DEVLİN'LE KONUŞABİLİRMİYİM?.
KENDİNE GELMİŞSE KONUŞURSUNUZ TABİİ..
REVİRE GİDER
ANCAK BEŞ DAKİKA İÇİN İZİN VEREBİLİRİM.
HASTAMIZ BİRAZ ÖNCE KENDİNE GELMİŞ BULUNUYOR.

DURUN!..
BİNBAŞI DROSET SİZ HA!
BİNBAŞIYI ORADA GÖRÜNCE, HEPSİ ŞAŞIRMIŞTI...
BİNBAŞI, BURAYA KİMSENİN GİRMEMESİ İÇİN KESİN EMİR VERMİŞTİM. BURADA NE ARIYORSUNUZ?..
SUNİ PEYK'İN EMNİYET ŞEFİ OLDUĞUM İÇİN TEĞMEN DEVLİN'DEN HADİSEYİ ÖĞRENMEĞE GELMİŞTİM.
DURUN!.. DEVLİN BİRŞEYLER SÖYLEMEĞE ÇALIŞIYOR.
DEVLİN SENİ KİM VURDU. BİZE SÖYLİYEBİLİR MİSİN?
GELECEK SAYIDA! DEVLİN'İN BAŞINA GELENLER

DENİZ KURDU

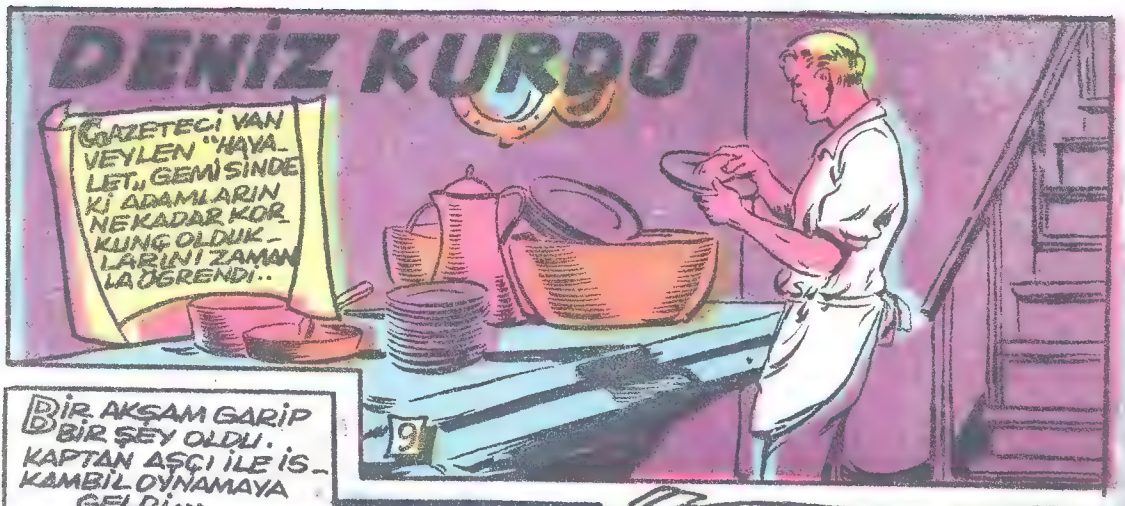
GAZETECİ VAN VEYLEN "HAYALET„ GEMİSİNDEKİ ADAMLARIN NE KADAR KORKUNÇ OLDUKLARINI ZAMAN LA ÖĞRENDİ..
SU
9

BİR AKŞAM GARİP BİR ŞEY OLDU.. KAPTAN AŞÇI İLE İSKAMBİL OYNAMAYA GELDİ...
DOSTUM AŞÇIYA BENDEN İÇKİ İLE PURO GETİR YAN VEYVEN..
PARAM VAR SABAHA KADAR OYNARIZ

AŞÇI BİR TARAFTAN İÇİP BİR TARAFTAN OYNARKEN CEBİNDEKİLERİNİ HEPSİNİ KAYBEDİP SIZDI
AŞÇIDAN KAZANDIĞINIZ 1500 DOLAR BENİM PARAMDIR..
DAHA DOĞRUSU EVVELÇE SENİN PARANDI..

EVVELİ SONRASI YOK O BENİM, BENİM PARAMDIR!..
KENDİNE GÜVENİYORSAN ALSAYDIN. BEN KAZANDIM BENİM OLDU.

HÂLÂ ANLIYAMADIN MI OĞLUM. BURADA KUVVET SÖKER.. HAYDİ AŞÇIYI GÜVERTEYE ÇIKARDA BAŞINA BİR KOVA SU BOCA ET...

ONDAN
FAKAT BİR GE-
MİCİ ONUN
DİKKATİNİ
ÇEKTİ...
KAPTANA KARŞI BİRAZ DAHA DİK-KATLI OL DOSTUM..
TAYFA HAKLI.. KAPTANIN SAĞI SOLU BELLİ DEĞİL..
10
ZAMANLA AŞÇI DA VAN VEYDEN'İ KORKUTUP İŞLERİ ONA YAPTIRMAĞI TASARLAMIYA BAŞLADI.. ONUN KARŞISINDA DURMADAN BIÇAK BİLİYOR YAN YAN BAKIYORDU...
BİR BAKARSIN GAYET DOST GİBİ GÖ-RÜNÜR., SONRA HİÇ UMMADIĞIN BİR AN-DA İNSANIN ÜSTÜNE SALDIRIVERİR...
BOŞ BULUNUP BU ADAMA SIR-TIMI DÖNMEMELİ BIÇAĞI BİR YERİME SAPLIYIVERECEK
TAMAM KOR-KUTTUM, GÖZLERİN-DEN ANLA-ŞILIYOR..
İŞTE AŞÇI ELİNDE BIÇAKLA GÖRÜNDÜ.. VAN VEYDEN'İ ŞİŞLEYECEK
NEREDE ONDA O CESARET
AŞÇI TAYFANIN ALAYINI DUYUNCA BİRDEN ONUN ÜZERİNE GİDEREK BİR VURUŞTA ADAMIN KOLUNU BAŞTAN BAŞA YIRTTI..
BUNU BİRGÜN SANA ÖDETE-CEĞİM KAHPE HERİF...

VAN VEYDEN BİR GÜN BU GERGİN DURUMU KAPTANA ANLATMAK İÇİN KAMARASINA GİTTİ...
DEMEK AŞÇI SENİ KORKUTTU HA!..
ÖNÜNE GELENE BENİ BIÇAKLIYACAĞINI SÖYLÜYOR.
KORKMAK DEĞİL, BIÇAKLA BİR KAZA YAPAR DİYE ÇEKİNİYORUM
SEN BÖYLE DAVRANDIKÇA ELÖĞLU KAZA DA YAPAR SAHİ DE YAPAR.
NİÇİN SENDE ONA GÖZDAĞI VERMİYORSUN? SENDE ELİNE BİR PIÇAK ALIP ÖYLE DOLAŞ.. GÖRECEKSİN AŞÇIDA SENDEN KORKACAK!..
YAHUTTA BİR ZAYİF ZAMANINI YAKALAYIP, AŞÇININ GÖKSÜNE PIÇAĞINI SAPLAYIVERİR. O ZAMAN SENİ ONUN YERİNE GEÇİRİRİM..
KAPTAN DOĞRU SÖYLÜYOR.. BENDE AŞÇIYA ANLAYABİLECEĞİ DİLLE HİTAP ETMELİYİM.
BİR PIÇAK TEDARİK EDEYİM
ERTESİ SABAHTAN İTİBAREN VAN VEYDEN DE AŞÇININ KARŞISINA GEÇEREK PIÇAK BİLEMEĞE BAŞLADI...
ACABA, İÇİMİN İĞBLİĞİ KATTIĞININ FARKINDA MI!..

BİRAZ SONRA TAYFALARDAN BİRKAÇI BU PIÇAK BİLEME YARIŞMASINI SEYRE GELMİŞLERDİ...
HAYDİ VAN ŞU HERİFİ ŞİŞLEDE GÖRELİM
AŞÇI BAŞI ŞU ZÜPPE DEN BİR PİRZOLALIK ÇIKARDA GÖRELİM
VAN SEN ŞU HERİFİN CİĞERLERİNİ SÖK DE GÖRSÜNLER
12
DUR.. ŞU DÖĞÜŞ SEYRETMEYE GELEN SARSAK TAYFALARA İYİ BİR DERS VEREYİM
ARTIK GERİ DÖNEMEM, BU CESARETSİZ MARALARINI SONUNA KADAR DEVAM ETMEM LAZIM..
ZÜPPEYİ KORKUTAMADIM GALİBA, YA, İYİ PIÇAK KULLANIYORSA!..
AŞÇI BİRDEN BİRE PIÇAK BİLEMEKTEN VAZGEÇİP AYAĞA KALKI...
BİRİMİZLE DÖĞÜŞÜP TE ŞU HERİFLERE BEDAVADAN KANLI BİR TİYATRO GÖSTERMEYE LÜZUM YOK.. GEL DOSTUM BARIŞALIM.
AL BEN DEN DE O KADAR UZAN ELİNİ DE ELSIKIŞALIM...
AŞÇI TESLİM OLDU!..
ANLAŞILDI BUNDAN SONRA BURANIN HAKİMİ VAN VEYDEN OLACAK..
VAN DA ŞAHİDEN CESUR MUŞ...
DEFOLUN BURADAN EDEPSİZ HERİFLER
DEVAMI GELECEK SAYIDA.. KAPTANA SALDIRANLAR

MUSİKİ BİLGİLERİ

Elimizi, porteye nasıl benzetebiliriz?

Elimizin parmakları da bize pekalâ porte vazifesi görür.

Bildiğiniz gibi porte beş çizgi ve dört aralıktan meydana gelmiştir. Bir elimizin parmaklarını açıp yatay şekilde ileri doğru uzatırsak, elimizin bu şekli bize notaları yazmaya yarayan beş paralel çizgiyi, porteyi meydana getirir. Bu şekle göre, küçük parmağımız alta gelecek ve portenin birinci çizgisi olacaktır.

Kaç çeşit anahtar vardır?

Müzik yazısında anahtarlar, notalara isim vermeye yarar. Üç çeşit anahtar vardır. Ayrı ayrı şekillerde olan bu anahtarlar (Fa) anahtarı, (Do) anahtarı, (Sol) anahtarlarıdır. Çok kalın sesler için FA anahtarı, orta kalınlıktaki sesler için DO anahtarı, ince sesler için de SOL anahtarı kullanılır.

Anahtarlar daima portenin sol baş tarafına, kendilerine mahsus çizgilere yazılırlar.

Notaların isimleri nelerdir?

Notalar bildiğiniz gibi, düz bir kâğıda değil de, yatay şekilde, beş paralel çizgiye yazılır.

Çizgiler aşağıdan yukarıya doğru sayılır. Portenin sol baş tarafına, ikinci çizgiye yazılan sol anahtarına göre birinci çizgiye yazılan notaya (Mi), ikinci çizgiye ayrılan notaya (Si), dördüncü çizgiye yazılan notaya (Re), en üstteki, yâni beşinci çizgiye yazılan notaya da (Fa) ismi verilir.

Nuri Sami KORAL

TARİH YAPRAKLARI

TEVFİK FİKRET'İN ÖLÜMÜ :

Edebiyatı Cedidenin şiirde en seçkin bir üstadı olan Tevfik Fikret 47 yaşında olduğu halde 19 Ağustos 1915'de vefat etti.

ÇALDIRAN ZAFERİ :

23 Ağustos 1514'te Büyük İslâm İmparatorluğu kurmak fikrinde olan Yavuz Sultan Selim, Şah İsmail Safavî'ye karşı Çaldıran zaferini kazanmıştı.

VEZÜV YANARDAĞININ İNDİFAI :

23 Ağustos 79 tarihinde Herculanum ve Pompei şehirlerini lavları altında bırakan İtalya'nın Napoli yakınlarında bulunan meşhur Vezüv Yanardağı ateş püskürmeğe başlamıştı.

MERCİDABIK ZAFERİ :

24 Ağustos 1516'da Yavuz Sultan Selim Mısır Kölemen Devletinin başında bulunan Kansu-Gavriye karşı Halep yakınlarında Mercidabık zaferini kazanmıştı.

İLÂNCILIK

Parker Quink

Bulmaca MÜSABAKASINI

BEKLEYİNİZ!

YAZI MAKİNELERİ ve MUHTELİF ZENGİN HEDİYELER

KÖYE GELEN YABANCI

YAZAN: KEMALETTİN TUĞCU

— Ağa bu tapu Ahmedin üzerinedir. Devletin verdiği tapu uydurma olmaz. Sen bizi aldatmağa mı kalktın?

— Şahitlerim var.

— Bu tarafta da tapu var.

Memur çok kızmıştı. Bekir ağa tarlanın ortasında yalnız kalmış, yumruğunu sıkıyor, Ahmedin arkasından bağırıyordu:

— Sen bana köy kahvesinde bütün mallarını bağışladığını söylemedin mi? Bunca şahidim var. Erkeklik böylemidir.

Muhtar, işte böyle utanmaz bir adamdı.

Ömer onbeş gün içinde Ahmedin tarlasını satın aldı. Vakit geçmiş olmasına rağmen hemen sürdürülüp ekildi. Ömer tarlanın geçit yerlerine mümkün olduğu kadar çit ve dikenli tel çevirtti. Ağanın hayvanları artık tarlaya giremiyecekti.

O sırada Bekire mal kaptıran köylülerden bir kısmı da sızlamağa sağda, solda konuşmağa başlamışlardı. O zamana kadar baş eğen genç, ihtiyar bütün Burçak köyü halkı yavaş yavaş gözlerini açıyorlardı.

Ağa bütün gün kasabaya gidiyaor, sağa sola baş vuruyor, Ömeri köyden atmak için çalışıyordu.

Halbuki kış başlangıcı ile birlikte köylerde hastalık başlamıştı. Hemen her köyde çocuk ölümleri artıyor, salgın hastalıklar ayakta kimseyi bırakmıyordu.

Ömer vilâyete kadar giderek Sağlık Müdürlüğüne başvurmuş, Burçak köyünde olduğunu, hastalıkla uğraşmak için gönüllü çalıştığını bildirmişti.

Bu çalışkanlığı delikanlıya biraz pahalıya mal oldu. Artık uzak aykın köylerden günde bir iki kişi geliyordu. Öyle gün oluyordu ki Ömerin kısrağının eğeri sırtından çıkartılmıyordu. Köylerde eczahane olmadığı için yanında ilâç da götürmek zorundaydı.

Hiç kimseden bir şey almak istemediği halde yakın köylerin zengin ağaları ona koyun, erzak, bazan para gönderiyorlardı. Emine bunları haber verir, fakat kimden geldiğini söylemezdi.

Ömerin Burçak'lıda uğramadığı ev kalmadı. Yalnız Bekir ağa, kızı ağır hastalandığı halde Ömer'i betirtmiyordu.

Ömer köydeki salgının önünü aldı. Evden eve gidilmesini şiddetle menetti. Okul da kapanmıştı.

Bir akşam, askerden yeni dönmüş olan Hüseyin, muhtarın küçük oğlu avluya girdi. Ömer bir hastadan dönmüştü.

— Doktor Bey, babam çok hasta, ateşten kendini bilmiyor, zahmet olmazsa bir bakar mısınız?

Emine sessiz duruyordu. Ahmet:

— Bey, bunda bir oyun olmasın, dedi.

Doktor başını salladı:

— Hastaya gitmek bir doktorun vazifesidir.

Hüseyinle beraber ağanın evine gitti. Bekir kendisini bilmeden yatıyordu. Yaşı altmışı geçmiş bir adamdı. İki gün içinde erimişti. Ağır bir zatürrie geçiriyordu. Ömer:

— Bu zamana kadar neye haber vermediniz, dedi.

Ona lâzım gelen ilâçları verdi. Ertesi sabah yine uğrayarak bir iğne daha yaptı. Bir hafta sabah, akşam uğradı. Nihayet ateş düştü ve hastalığın tehlikeli günleri atlatıldı. Ömer:

— Bekir Efendi, dedi. Hamdolsun tehlikeyi atlattın. Biraz zayıf düştün ama çabuk toparlanırsın. Soğuklara çıkma, bir hafta daha yat. İyi besle kendini. Hastalık tekrarlarsa başına iş açar. Haydi geçmiş olsun.

Bekir ağa birşey söyliyemedi. Dudakları kıpırdadı. Öme-

Emine sessiz duruyordu...

rin bu iyiliği köyde hep konuşuluyordu.

Köylerdeki hastalık bir kaç yüz cana maloldu. Kurtulanlar Doktora canlarını borçlu biliyorlardı. Çünkü hangisine bakmışsa ölümden kurtarmıştı. Kim Doktor istememişse ölüp gitmişti.

Ömer'in İstanbul'a gitmesi lâzımdı. Parası kalmamıştı. Bir hastahaneye girerek ihtisasını yapmak istiyordu. Tatil aylarında, senelik iznini alarak köye gelecekti.

Ertesi gün yola çıkacağı akşam, yine hep beraber yemek yemişlerdi. Emine ağlıyordu:

— Sen Burçak köyünün karataşı oldun, diyordu.

Ömer gülümsedi :

— Yine gelirim bacım. Ama sen şu karataş masalını anlatmadın bana.

— Meraktan kurtarayım seni Ömer Bey. Otur da anlatayım.

Emine içli, titrek sesiyle anlatmağa başladı:

.....

Babamın biricik kızıydım. Burçak köyde Sırmakeşlerin Emine derlerdi bana. Çok istiyenlerim oldu. Ama kısmet Ahmedinmiş. Ahmet yumuşak başlı, içli, temiz bir delikanlıydı. Babasından kalan bir değirmeni işletir, geçinip giderdi. O da araya adamlar komuş, beni babamdan istetmişti. Bunca zengin oğlu dururken babam beni ona vermezdi. «Kısmetse olur» diye savdı. Ahmedin kimi kimsesi yoktu. Bu evin kapısının eşiğinde oturur, karanlık basıncaya kadar köye dönen davarı seyrederdi.

Zilha teyze gördü bizim işimizi. Bana geldi: «Bekirin oğluna alacak olmuşlar seni,» dedi. «Ahmet duymuş bunu. Değirmeni yüzüstü bırakıp gidecek. Gayri sen de kınalar yakın Emine.» Ben: «Zilha teyze, dedim. Elimde ne var benim. Babam değil mi kime istese verir. Bana sorar mı ki.» Sorsa kime varırdın kız?» «Ne biyüzüstü kaldığını.» Meğer Zilha teyze babamı eve almış. leyim, istemezdim değirmenin «Biricik kızın, paraya kapılıp ellere verecek dünyasını zehir edeceksin. Onun da gönlü var Ahmette. Ben onu söyletirim, sen gizliden dinle» demiş. Babam da duymuş benim dediğimi. Babamın işleri bozulmuştu. Eskisi gibi cepkenlere, pantalonlara sırma işletenler yoktu. Beş on baş davarla geçiniyorduk. Babam çağırdı Ahmedi. Tüy gibi delikanlıydı Ahmet. «Askere git, gel, Emineyi sana vereceğim» dedi. Ahmet boynunu büktü. «Vereceksen ver baba, neye bekletir, bana hasret çektirir, inletirsin.» Babam bizi evlendirdi. Altı ay beraber yaşadık. Askere çağırdılar. Ahmet gitti Haftasına babam öldü. Kimsem yoktu. O sırada kasabadan birçok ailenin yanında bizim köy kızları, dul kadınlar çalışıyorlardı. Köyde barınamadım. Ben de kasabaya gittim. Bir eve kapılandım. Genç bir karı kocaydı bunlar. Kadın hiç iş bilmezdi. Giyinir, kuşanırdı. Erkek dairede memurdu. Yemeklerini pişiriyor, işlerini görüyordum.

O yıl kötü bir kış oldu. Kıtlık vardı. Köye gidip gelenler hep haber veriyorlardı.

(Devamı gelecek sayıda)

Mazideniistikbale Doludizgin..

Sakarya Seslenıyor

Birinci Dünya Harbini müteakiben İstiklâl savaşını ne şartlar altında kazandığımızı bütün dünya gözlerile gördüğü halde inanamıyor. Böyle bir ordu İstiklâl savaşını nasıl kazanabilir? Hakları yok değil... Canından başka birşeyi kalmamış bir ordu, modern silâhlarla donatılmış, kendinden çok daha kalabalık bir orduyu yenemezdi... Bu kâğıd üzerinde böyle görünüyordu. Fakat Türk Milletinin ve ordusunun sarsılmaz imanını unutanlar bir kere daha şûkûtu hayale uğradılar.

Tarih tekerrürden ibarettir. İşte Türkler bir kere daha kendinden her bakımdan üstün düşmanı önüne takmış kovalıyor. Düşman askerleri arkalarına bakmaksızın kaçıyorlar.

Sakarya Savaşı 23 Ağustos'da başladı.. Düşman çok çetin saldırıyordu. Fakat Türk subayı ve Türk eri, «Vatanın her karış toprağı kanımızla sulanmadıkça terkolunamaz,» diyen başkumandanları Mustafa Kemal'in sözlerini hatırladıkça, ilk durabildiği noktada tekrar düşmanın üzerine atılıyor, yanındaki vurulup düşse bile etrafına bakmaksızın döğüşmeğe devam ediyordu. Savaş yirmi iki gün yirmi iki gece devam etti. Bu zaman esnasında Ankara'nın batısına bakan gözler kıpkızıl bir ufuk görüyordu. Sakarya, kanlı bir nehir olmuştu.

Nihayet kesin netice günü gelip çattı. 13 Eylûl 1921 de Yunan ordusu geri çekilmeğe, kaçmağa başladı.

Bütün bu olaylar bundan tam 38 yıl önce olmuştu. Bizler için oluk oluk kan döküp seve seve can veren şehidlerimizin ruhlarına binlerce şükür...

Sakaryanın suları bugün kızıllığını çoktan kaybetti ama, sahillerde köpüklenerek kıvrılan suları sanki: «Düşmana saldırırken amansız bir kasırgaya, korkunç bir denize ve insafsız bir yıldırıma benziyen Türk, dost karşısında tatlı bir meltem rüzgârı, berrak bir göldür. Gönül açan bu rüzgârı fırtınaya, göz kamaştıran bu gölü coşkun bir denize çevirmek tabiatı da inciten bir gaflet olur. Türk'ü yenmek için tarihi yenmek lâzımdır ki, bu imkânsız birşey... diye fısıldıyor. Dünya tarihi Türkle başlar çünkü.»

Ali Cülmüt SOYCAN

ORTAOKULDA "İFTİHAR LİSTESİ"NE GİRENLER

Ertuğrul ALKAN ☆ Sivrihisar Ort. Okulu, Sınıf: 1/8, 57

Mehmet ASATEKİN ☆ Ankara, Demirlibahçe Orta O. S. 2, 380.

Servet ÖZKARABIYIK ☆ Sarayönü Ortaokulu, S. 1, 23.

Yahya ÖZER ☆ Sarayönü Ortaokulu, S. 1. No: 59

M. Metin DALKIRAN ☆ Sarayönü Ortaokulu, S. 2, 152.

Hasan SOLAK ☆ Sarayönü Ortaokulu, S. 3. No. 85.

Kayhan TUNCEL ☆ Sarayönü Ortoakulu, S. 3. 94.

Abdurrahim ÇAĞIRTEKİN ☆ Bursa, Çelebi Mehmet Orta O.

Behice ÖZER ☆ Kayseri, Kız Ortaokulu, Sınıf: 1/A. 172.

Cahit GÖÇER Ankara, Kurtuluş, Orta Okulu, 2/C, 975.

Halûk GÜRSEL Ankara, Gazi Lisesi, Orta Ks. 2/B, 1498.

Ömer FARUK TAŞ ☆ İstanbul, Vefa Lisesi, 2/D, 550.

ŞEREF KÖŞESİ

Hamdi DELEMEN ☆ Bozdoğan, Kemer Barajı İlkokulu S. 3.
Hülya ERSINA ☆ Kadıköy, Moda İlkokulu, 4/D, No. 770.
Kunter KUNT ☆ İzmir, Vali Kâzımpaşa İlkokulu, S. 2.
Utku KANIK ☆ Sapanca, Kemaletin Sami Paşa İlkokulu. S. 3.
Hilâl ERSAVAŞ ☆ Uşak, Gazi Kemal İlkokulu, 4/A, 131.
Mefkûre ERSAVAŞ ☆ Uşak Gazi Kemal İlkokulu, 2/B, 585.
Asuman OLCAYTO ☆ Üsküdar, Sultantepe İlkokulu. I/A, 298.
Ümit ARTUNCU ☆ Ankara, Öğretmen Kubilây İlkok. I/A, 22.
Dilek SUALP ☆ Ankara, Bahçelievler İlkokulu, 2/B, 101.
Ali Rıza ASLANER ☆ Savaştepe İlkokulu, Sınıf: 2/A.
Şeref TUZEMEN ☆ Sivas, Bedirli İlkokulu, S. 2, No. 10.
Kadri HAZNEDAR ☆ Eyüp, Mithatpaşa İlkokulu, 3/B, 775.
Oya TUGUTLU ☆ Üsküdar Çamlıca İlkokulu, 1/A, 210.
Mustafa Semih TÜZEM ☆ Bursa, Süleyman Çelebi Ok. 2/A, 342.
Hüsnü KAYATURK ☆ Eminönü, Kadırga II. İlkokulu, 3/C, 8.
Ali Serdar BOLAT ☆ Beşiktaş, Dikilitaş İlkokulu, 4/A, 710.
Mustafa Ozan BOLAT ☆ Beşiktaş Dikilitaş Ilkokulu, 2/B, 626.
Firdevs ÇOBANOĞLU ☆ Kınık, Mustafa Kemal İlkokulu, S. 4.
Reyhan ARIKAN ☆ Kınık, Mustafa Kemal İlkokulu, S.4.
Zehra ONAL ☆ Kınık, Mustafa Kemal İlkokulu, S. 4.
Alev BAYRI ☆ Kınık, Mustafa Kemal İlkokulu, S. 3.
E. Suna ARKAN ☆ Kınık, Mustafa Kemal Ilkokulu, S. 3.
Cahit ÇOBANOĞLU ☆ Kınık, Mustafa Kemal İlkokulu, S. 3.
Nurdan ÇETİN ☆ Kınık, Mustafa Kemal İlkokulu, S. 2.
Zehra GUVEN ☆ Kınık, Mustafa Kemal Ilkokulu, S. 2.
Saadet ONAL ☆ Kınık, Mustafa Kemal İlkokulu, S. 2.
Fatih ONAL ☆ Kınık, Mustafa Kemal İlkokulu, S. 1.
Yıldırım OZTOPRAK ☆ Kınık, Mustafa Kemal İlkokulu, S. 1.
Fatma BIÇAK ☆ Kınık, Mustafa Kemal İlkokulu, S. 1.

İLKOKULU "PEKİYİ" DERECE İLE BİTİRENLER

Esat GÜDÜK ☆ Akşehir, 24 Ağustos İlkokulu, 5/A, 230.

Gürkan KEFELİ ☆ İzmir, Gazi İlkokulu, Sınıf: 5.

Levent AKALP ☆ Ankara, Mimar Kemal İlkokulu 5/A, 608.

Sevinç ÜNLÜ ☆ Osmaniye, Atatürk İlkokulu 5/A, 608.

Hatice N. ÇİVİCİLER ☆ Trabzon, Iskender Paşa İlkokulu, S.5

Hüseyin OKATAN ☆ Kilis, Kartalbey İlkokulu, 5/A ,224.

Tanju TUNCA ☆ Tınaztepe İlkokulu, Sınıf : 5 293.

Nermin TAŞKIN Ankara, Atatürk İlkokulu, 5/A, 194.

Feridun ORHUNBİLGE ☆ Bursa Reşitpaşa İlkok. S.5/A. 347

Yüksel POLAT ☆ Niksar, Gazi Ahmet İlkokulu, 5/B. 380.

Hasan AKILLIOĞLU ☆ Niksar, Gazi Ahmet İlkok. 5/B, 98.

Suzan BATIRUNLÜ ☆ Niksar, Gazi Ahmet İlkok. 5/B. 426.

Reha AKINCI İzmir, Güzelyalı İlkokulu, 5/B, 94.

Nevzat AKSEZMEN ☆ İzmir, Güzelyalı İlkokulu, 5/B, 311.

Rahmi Oruç GÜVENÇ ☆ Tavşanlı İstiklâl İlkokulu, S. 5.

Erkan KARAATMACA ☆ Bostancı, Ahmet Rasim O. S. 5, 30.

Nurhan TEKVAR ☆ Şişli, Talât Paşa, İlkokulu, 5/A, 321

Şükrü KARAN ☆ İst. Hasköy İlkokulu. S. 5/B 318.

Fadıl HARMA ☆ İst. Hasköy İlkokulu, S. 5/B 516.

Gülay AKARSU ☆ Balıkesir, Namıkkemal İlkokulu 5/A, 695.

EĞLENCE Bilmece BULMACA

A B C L İ

GÖRMÜŞ

Çocuklar okulun bahçesinde çelik-çomak oynuyorlardı. Atılan çelik sınıfın camını kırmıştı. Kimin kırdığı görülmediğinden öğretmen çocukları sorguya çekiyordu. Sıra Orhan'a geldi, öğretmen sordu:

— Oğlum camı kim kırdı, gördün mü?

— Gördüm efendim:

— Kim kırdı?

— Çelik!

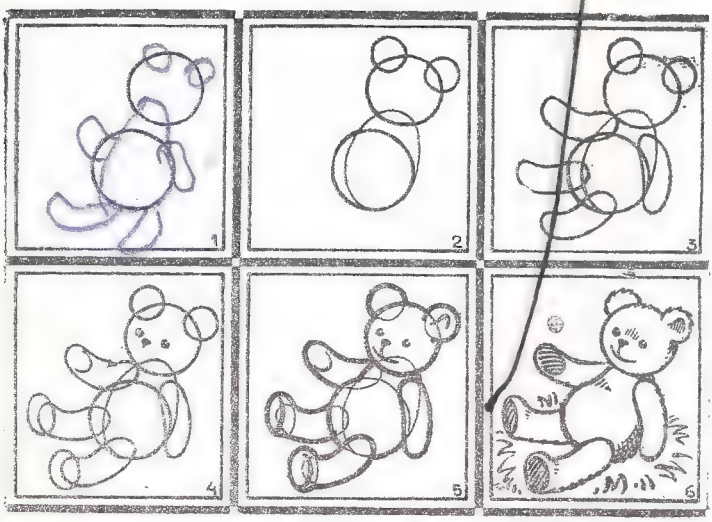

Bugün size küçük bir ayı yavrusunun nasıl çizileceğini göstereceğiz. Bunun zor olmadığını itiraf etmek lâzım. Tecrübe ediniz.

Bu yedi otomobilin arasında sadece iki tanesi birbirlerine benziyorlar. Hangileri?

(Meselenin hallî karşı sayfada.)

KİME NİYET KİME KISMET

Mahallenin çocukları, köşe başındaki evin kapı zilini çalıp çalıp kaçıyorlar, evin hizmetçisini ikide bir kapıya koşturup kızdırıyorlardı. Hizmetçi de bu yaramazlarla başa çıkamıyacağını anladı, eline bir süpürge sopası aldı, kapıyı araladı, arkasında beklemeğe başladı. Ayak seslerini duymağa başlamıştı.

— Tamam! dedi, geliyorlar, şu yaramazlara bir oyun oynayayım da görsünler!

Zile basılır basılmaz hizmetçi yerinden fırladı, süpürge sopasını kapının önündekilere hızla indirdi. Ama zili çalanlar bu sefer mahallenin çocukları değil, misafirlerdi.

———o———

Resme bir müddet dikkatle bakın ve sonra bakmadan yenisini çizmeğe çalışın.

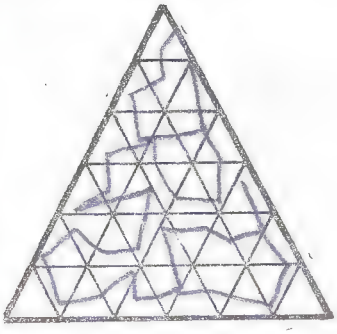

Bu resmi hem kaleminizi kaldırmadan, hem de aynı çizginin üzerinden iki defa gitmeden yapmağa gayret edin.

ANLAŞMA

Karnelerini aldılar, akşama babasına imzalatması lâzımdı ama karnesi de öyle babaya gösterilecek gibi değildi. Birçok derslerden fena numara almıştı.

Daha okula gitmezden önce babası ona:

— Karneni iyi getirirsen her seferinde sana bir kilo çikolata, sene sonunda da sınıfı geçersen bir bisiklet alırım! demişti.

Ne yapsın? İster istemez babasının yanına gitti ve:

— Babacığım, dedi. Bana vâdettiğin şu bir kilo çikolatayı ben sana alayım da şu karnemi imzalayıver!

ÇOCUK HAFTASI
EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

SAYI : 65 CİLT : 5
19 AĞUSTOS 1959

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
CELÂL DEMİRAY

Hazırlayan :
OĞUZ ÖZDEŞ

Yayınlayan :
TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara Caddesi No. 36
İstanbul

Telefon : 22 37 14

Basıldığı yer :
TÜRKİYE BASIMEVİ
Klişe: Türkiye Klişe Atölyesi

Sayısı : 75 kuruş. Yıllık Abonesi (52 sayı) 39, altı aylığı 19,5 lira. Dış ülkelerdeki abonelerden 5 lira fazla ücret alınır. İlânın santimi sekiz liradır.

KARŞI SAYFADAKİ MESELENİN HALLİ :
C ve F Arabaları

ŞEMSİYELER

Bay Nuri Yüksel, Boğaziçinde oturur. Bir gün, şehre inceğini haber alan bir dostu yalvarır:

— Ne olur, Bay Nuri, bugün şehre iniyorsunuz, her ne kadar size zahmetse, bana bizimkiler için beş şemsiye satın alırsanız çok memnun olurum.

Bay Nuri Yüksel angaryayı hemen kabul ediyor:

— Hay hay dostum, hay hay!...

Beşiktaş'ta vapurdan iniyor ve Taksim otobüslerinden birine biniyor. Karşısında, bir adam gazete okuyor; okumasına o kadar dalmış bulunuyor ki, şemsiyesini Bay Nuri'nin dizleri üzerine düşürüyor. Nuri Yüksel de bu sırada otobüsten inmek üzeredir; o da dalgınlıkla şemsiyeyi alıyor. Karşısında oturan adam:

— Affedersiniz bayım, elinizdeki şemsiye benimdir, diyor:

Bay Nuri Yüksel özür diliyor:

— Kusura bakmayın dalmıştım.

Otobüsten iniyor; ve doğru Beyoğlu'nun büyük mağazalarından birine giderek ona ısmarlanan beş şemsiyeyi alıyor. Her gittiği yere de bu şemsiyeleri beraber taşıyor. Akşam tekrar otobüse biniyor. Tesadüfe bakın ki, sabah karşısında oturan adam, yine karşısında oturuyor. Beş yeni ve güzel şemsiyeyi görünce Nuri Yüksel'e göz kırpıyor, ve ona:

— Bugün işler yolunda gidiyor, değil mi?

Diyor.

SAKLAMBAÇ MI OYNIYACAKLAR?

İki arkadaş kavga ediyordu.

— Sen beni biliyor musun, beni!... Açarım ağzımı, yumarım gözümü vallahi!...

Diğeri gülerek anlamamazlıktan geldi:

— Sen gözünü yumunca ben de kaçar, saklanırım!

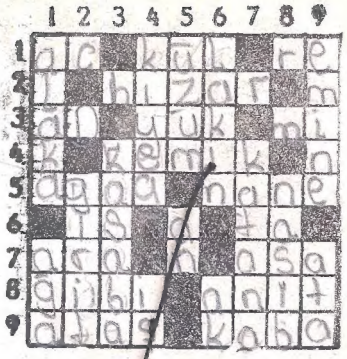

YUKARDAN AŞAĞI :

1 — İlgi, ağabey. 2 — Akdeniz adalarından biri. 3 — Küçük şehir. 4 — Tersinden okunursa bir orman hayvanı, yapılan. 5 — Bir sonbahar yemişi, en kısa zaman. 6 — Fakat, beyaz. 7 — Büyük bir yük hayvanı. 8 — Ayak parmaklarında meydana gelen kabartılar.

SOLDAN SAĞA :

1 — Tok değil, ateşin artığı, bir nota. 2 — Büyük testere. 3 — İsim, ağırlık, bir nota. 4 — İskeleti meydana getiren. 5 — Tersinden okunursa kuşların burnu, güzel kokulu bir ot. 6 — Duman lekesi, uzaklık anlatan bir söz. 7 — Mesafe, büyük ve sapsız baston. 8 — Benzer, âbide. 9 — Ateş, siyah.

Geçen Haftaki Bulmacanın Halli.

BOŞTA İMİŞ

— Baban neci senin?
— Kalfa!
— Kimin kalafsı?
— Boş gezenin boş kalfası!

BİLGİNİZİ ÖLÇÜNÜZ'ÜN CEVABI

1 — Boğa.
2 — Ayakkabı tamir ediyor.
3 — Çorum.

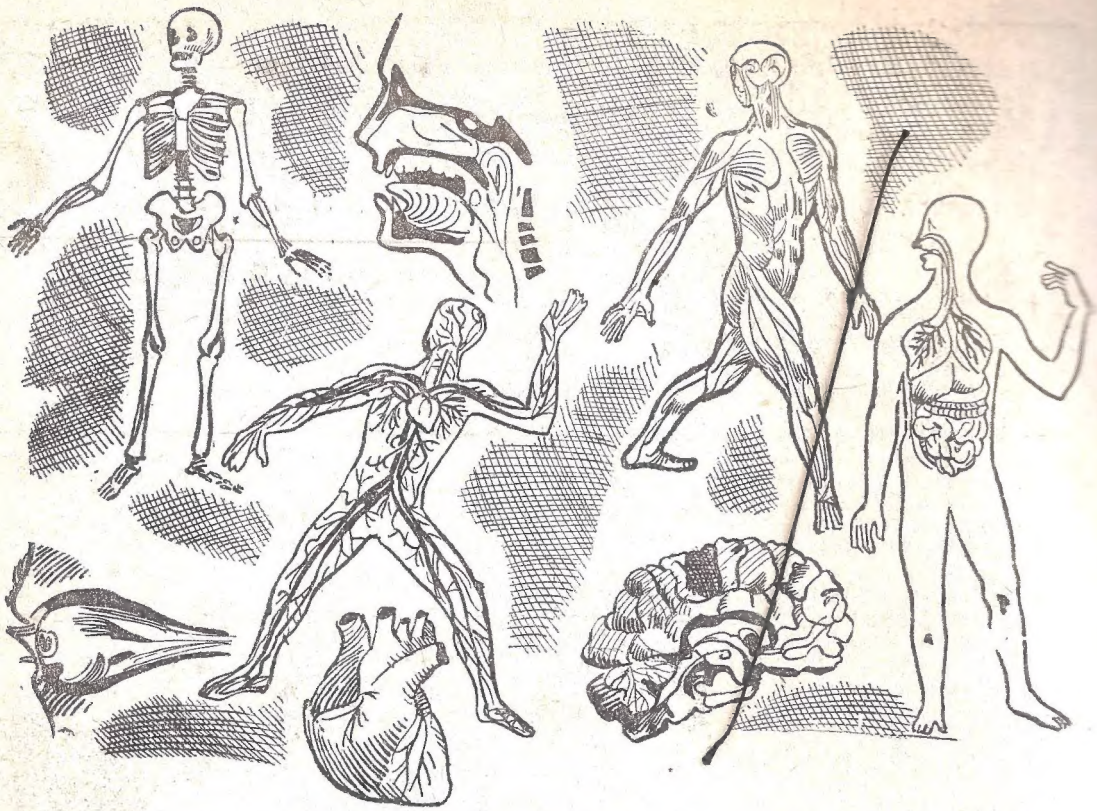

ÇOCUK HAFTASI ANSİKLOPEDİSİ

İNSAN (Yaşayan makine)

İnsan vücudu kan, et ve kemikten yapılmış harikûlade bir makinadır. Vücutta çalışan küçüğünden, büyüğüne kadar her parça ayrı bir ödev görür, hiç durmadan çalışır, kendi kendini tamir eder.

Vücudün üç önemli kısmı vardır: Baş, Gövde, Kol ve bacaklar.

Kemikler, vucüdün dik durmasını temin eden iskeleti meydana getirirler. Başın esas kısmına kafatası denir. Omurga kemiği vücudun dayanağıdır. 33 parçadan müteşekkildir. Bu parçalar insanın kıvrılıp bükülebilmesini temin için elastik kıkırdak parçalarıyla bağlanmıştır. Ciğerleri koruyan 12 çift kaburga kemiği uçlarından çifter çifter omurgaya bitişmiştir. Kaburgalar, kürekkemiği ve göğüs kemikleriyle birlikte bir kafes meydana getirir. Bu kafesin içinde insanın en kıymetli organları yer alır. Vücut bir deri tabakasiyle kaplanmıştır. Bu deri organların üzerinde yerini ince bir zara terkeder.

Organlar vücudün çalışmasını temin ederler. Gövdede, kalb, ciğerler, mide, barsaklar ve diğer organlar vardır. Kalb bir kan merkezidir. Kalbdeki tulumbalar kanı en ince damarlara kadar pompalarlar. Kan, vucüdün bütün kısımlarına gıda taşır ve ısının daima aynı kalmasına yardım eder. Kanda kırmızı ve beayz yuvarlaklar vardır.

Hava ağız ve nefes borusu vasıtasıyla ciğerlere gider. Havanın içindeki oksijen, ciğerlerdeki kan tarafından emilir ve bütün vucüde taşınır. Bu oksijen, gıdanın enerji haline gelmesi maksadıyla yanmasını temin eder.

Ağız ve yemek borusu yoluyla mideye giden yiyecek ve suyun yararlı kısımları midebir hale getirilir. Bunlar ince barsaklarda kana karışır, işe yaramayan kısımlar ise kalın de vucüt tarafından alınacak barsak vasıtasıyla dışarıya atılır.

Başın içinde muhafaza edilen beyin ise, hareketleri kontrol eden siinrlerin merkezidir.

Dünyadaki bütün insanlar hemen hemen ayni yapıya sahiptirler. Fakat bazı bakımlardan ayrılıklar da gösterirler Siyah ırka mensup insanların siyah derileri ve çok kıvırçık saçları vardır. Çoğunluğunun Afrika'da yaşadığı zenci ırkı bunlardan biridir. Sarı ırkın insanlarıysa sarı derileri, dümdüz saçları, çekik gözleri vardır. Çinliler ve Japonlar bu ırkın iki büyük koludurlar. Kızılderililer sarı ırkın çok eski çağlarda Amerika'ya Asya'dan göçetmiş bir kolu sayılmaktadır. Dünyada geriye kalan insanlar beyaz ırka dahildirler.

Irkların renk ve diğer bazı hususiyetlere göre ayrılışı çok defa münakaşa mevzuu olmuştur. Artık ırklar birbirine o kadar karışmış bulunmaktadır ki aralarında bir ayrım yapmak güçleşmiştir.

YAMAN İZCİ VE KABASAKAL AMCA

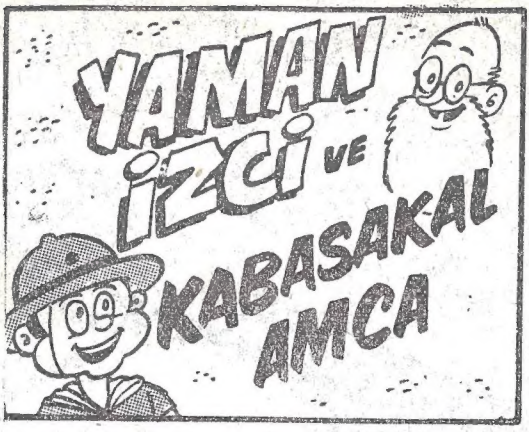

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

BU SAYIDA:

Ölümü Yenen Köpek